

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. Z., K.**, zást. JUDr. K., advokátka so sídlom v K., proti žalovanému: **P., a. s., B.**, IČO: X., zást. D., advokát so sídlom v B., **o zaplataenie 1 314,33 eur /39 595,50 Sk/ s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/8/2002 zo dňa 25. júla 2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 61Cb/43/00-66 zo dňa 16. 10. 2000 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 36 717,30 Sk /1 218,79 eur/ s 19 % úrokom z omeškania od 01. 11. 1998 do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1 580,- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 3 200,- Sk.

V odôvodnení uviedol, že žalobca telefonicky objednal dodanie tovaru, medzi účastníkmi konania bola ústne uzavretá kúpna zmluva, dokladom čoho bolo aj vystavenie predfaktúry zo strany žalovaného pod č. X., ktorou žalovaný vyúčtoval žalobcovi zálohovo kúpnu cenu vo výške 36 717,30 Sk, ktorá bola žalobcom uhradená dňa 25. 08. 1998. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že k prevzatiu tohto tovaru nedošlo z dôvodu zamedzenia prístupu do závodu žalovaného občanmi obce S.. Vykonaným dokazovaním súd tiež zistil, že v čase rozhodovania súdu bol síce tovar pripravený na expedíciu, je však už takmer 2 roky po záruke a jeho stav nezodpovedá požadovaným vlastnostiam.

Po právnom hodnotení skutočností zistených vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa vychádzal z § 409 ods. 1, § 411, § 411 ods. 2, § 447, § 448 ods. 1, § 345 ods. 1 a ods. 2, § 351 ods. 2 a § 373 Obchodného zákonníka. Súd mal v konaní preukázané uzavretie kúpnej zmluvy medzi žalovaným ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim, ako aj odstúpenie od kúpnej zmluvy zo strany žalobcu ako kupujúceho zo dňa 26. 10. 1998, na základe čoho došlo k zániku kúpnej zmluvy ku dňu 31. 10. 1998. Žalovanému ako predávajúcemu po zániku kúpnej zmluvy vznikla povinnosť podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka vrátiť žalobcovi poskytnuté plnenie vo výške 36 717,30 Sk. Keďže žalovaný si túto povinnosť nesplnil, súd prvého stupňa ho na zaplatenie tejto sumy zaviazal vrátane úrokov z omeškania, o ktorých rozhodol podľa § 351 ods. 2 a § 502 Obchodného zákonníka.

Súd prvého stupňa neprihliadol na námietku žalovaného, že neprevzatie tovaru bolo spôsobené tretími osobami pričom poukázal na to, že povinnosť umožniť kupujúcemu prevziať tovar a umožniť prechod vlastníckeho práva je na žalovanom ako účastníkovi kúpnej zmluvy na strane predávajúceho. Ak žalovanému pri výkone jeho podnikateľskej činnosti bránili v riadnom plnení záväzkov tretie osoby, bolo jeho povinnosťou využiť všetky dostupné právne prostriedky za účelom ochrany podnikateľskej činnosti. Žalovaný ako podnikateľ vykonáva podnikateľskú činnosť vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť a jeho námietky, že žalobca sa mal za účelom prevzatia tovaru obrátiť na tretie subjekty je v rozpore s princípom právnej istoty a so zásadou poctivého obchodného styku podľa § 265 Obchodného zákonníka.

Nárok žalobcu v časti o zaplatenie 2 878,20 Sk z titulu náhrady škody, predstavujúcej náklady, ktoré žalobca vynaložil na zabezpečenie prepravy tovaru súd nepovažoval za oprávnený. Vychádzal pritom zo zistenia, že žalovaný prepravu tovaru zabezpečovať nemal a svojím konaním neporušil žiadnu zmluvnú povinnosť.

Žalovaný podal odvolanie proti výroku rozhodnutia, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 36 717,30 Sk s príslušenstvom.

Po zrušení konkurzu, vyhláseného na majetok žalovaného pokračoval odvolací súd v konaní a dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a zistené skutočnosti správne právne posúdil, keď žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 36 717,30

Sk /1 218,79 eur/ z titulu vrátenia plnenia po odstúpení od zmluvy, vrátane úrokov z omeškania.

Odvolačný súd v celom rozsahu súhlasil so závermi súdu prvého stupňa uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia v časti, týkajúcej sa výroku, ktorý bol predmetom odvolacieho konania. Konštatoval, že žalovaný ako predávajúci bol povinný umožniť žalobcovi ako kupujúcemu nakladať s tovarom a nadobudnúť k tomuto tovaru vlastnícke právo. Porušenie tejto povinnosti zo strany žalovaného ako predávajúceho je podstatným porušením jeho zmluvnej povinnosti, na základe čoho bol žalobca ako kupujúci oprávnený od zmluvy odstúpiť /§ 345 ods. 1 Obchodného zákonníka/. Stotožnil sa aj s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa žalovaný nemôže zbaviť svojej povinnosti zo zmluvy s poukazom na nezákonné konanie tretích osôb, naopak, bolo jeho povinnosťou využiť všetky dostupné právne prostriedky za účelom zabezpečenia podmienok na výkon svojej podnikateľskej činnosti, konkrétne za účelom zabezpečenia plnenia z uzavretých zmlúv. Žalobca ako kupujúci odstúpil od kúpnej zmluvy v súlade s právnou úpravou, má preto právo na vrátenie zaplatenej zálohy. Odvolačný súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolačný súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p.

Z výpisu zo živnostenského registra vedeného Obvodným úradom v Košiciach zo dňa 05. 08. 2008 odvolačný súd zistil, že žalobca ako podnikateľský subjekt svoju činnosť ukončil.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 31. 08. 2012.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil tvrdením, že v konaní došlo k vade, uvedenej v § 237 písm. e/, písm. f/ O. s. p., teda že nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, a ako účastníkovi konania sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ďalej uviedol, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa názoru žalovaného sa súd nedostatočne vysporiadal s následkami konkurzu, ktorý bol vyhlásený na žalovaného uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 36-24 k 323/00 zo dňa 27. 02. 2001 a zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 81/01 zo dňa 31. 07. 2001. V tejto súvislosti cituje ustanovenia § 14 a nasl. zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Žalobca svoju pohľadávku do konkurzu nikdy neprihlásil a preto ani nemôže byť uspokojený v predmetnom konaní.

Podľa jeho názoru súdy nesprávne posúdili úkon žalobcu zo dňa 26. 10. 1998 o vrátenie sumy 36 717,30 Sk ako úkon odstúpenia od zmluvy, keďže absentuje určitosť tohto úkonu. Poukazuje preto na obsahové náležitosti úkonu odstúpenia od zmluvy. Súd sa tiež riadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami žalovaného, ktoré sa týkali posúdenia dodania tovaru a prevodu vlastníckeho práva a nesprávne právne posúdil aj výšku úrokov z omeškania. S poukazom na ustanovenie § 243 O. s. p požaduje, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Navrhuje, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil Okresnému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 10a ods. 1 O. s. p./ po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania /§ 240 ods. 1 O. s. p./, ktorý je zastúpený advokátom /§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p./, bez nariadenia dovolacieho pojednávania /§ 243a ods. 1 O. s. p./ najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, v dôsledku čoho je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť iba právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa /§ 236 ods. 1 O. s. p./.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme upravuje § 238 O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné, ak ním bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej /§ 238 ods. 1 O. s. p./, alebo ak sa v ňom odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci /§ 238 ods. 2 O. s. p./, alebo ak ním bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a ods. 4 /§238 ods. 3 O. s. p./.

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil v napadnutej časti rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici ako súdu prvého stupňa a vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Je preto zrejmé, že dovolanie žalovaného v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. nie je prípustné.

Vzhľadom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť prihliadať na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. bez ohľadu na to, či takúto vadu účastník namieta, odvolací súd skúmal, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia.

V dovolaní žalovaný namietal, že v konaní došlo k vade, uvedenej v § 237 písm. e/ a f/ O. s. p., t. j. že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný a postupom súdu sa mu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom.

Ako vyplýva z obsahu spisu, konanie v predmetnej veci bolo začaté na návrh žalobcu dňa 14. 01. 2000 a odvolací súd v konaní o odvolaní pokračoval po zrušení uznesenia o vyhlásení konkurzu /uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 81/01 zo dňa 31. 07. 2001/. Námietka žalovaného o nedostatku návrhu na začatie konania preto nie je dôvodná.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je vadný procesný postup v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Ako vyplýva z obsahu dovolania, dovolateľ namietal znemožnenie realizácie jeho procesných práv v súvislosti s nedostatočným odôvodnením dovolaním napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dovolací súd existenciu podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nezistil.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorého štruktúra je upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní /II. ÚS 78/05/. Je však potrebné uviesť, že dovolateľ v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa neuvádza žiadne skutočnosti, dôležité pre posúdenie oprávnenosti uplatneného nároku, s ktorými by sa súd prvého stupňa nebol podrobne zaoberal.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, tak prvostupňového ako aj odvolacieho, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces /IV. ÚS 115/03/.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci /§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p./ je prípustným dovolacím dôvodom, ktorý však možno uplatniť iba vtedy, ak je

dovolanie prípustné, samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a žiadna procesná vada v zmysle § 237 O. s. p. nebola zistená, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 243b ods. 5 O. s. p. Keďže úspešnému žalobcovi trovy dovolacieho konania nevznikli, neboli mu priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková